

Arrest

nr. 89 720 van 15 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX, loco advocaat M.-C. FRERE, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoun te zijn. U werd 26 jaar geleden geboren in het dorp Hassankhel, district Ahmadrhel, provincie Paktia. Daar woonde u tot uw vertrek uit Afghanistan. U bent getrouwd en u hebt twee dochters. Zij wonen samen met uw ouders en uw broer in uw huis. Op 21 november 2009 begon u te werken voor de organisatie ‘Compass’, dat een onderdeel is van de ‘Supreme group’ die werken voor de NAVO. Hiervoor moest u in de stad Gardez zijn, het provinciecentrum van Paktia. U zorgde mee voor de veiligheid van de konvooien die logistiek materiaal vervoerden. Nadat u acht à negen maanden had gewerkt waren de Taliban naar uw huis gekomen waarbij ze eisten dat u zou stoppen met uw werk. U gaf hier echter niet aan toe en u ging terug werken. U was een maand opnieuw aan het werk wanneer de Taliban een tweede keer bij u thuis langskwamen. Deze keer probeerden ze uw broer te ontvoeren om u zo onder druk te zetten. De rest van uw familie en toegesnelde omwonenden konden dit echter verijdelen. Uw zwangere vrouw werd hierbij tegen de oven geduwd en raakte gewond. Ze moest behandeld worden in het Malalai-ziekenhuis

in Kabul-stad. Ze werd geopereerd maar verloor het kind. Ze bleef zeven dagen in het ziekenhuis en daarna bleef u samen met haar nog eens 15 dagen bij uw neef in Kabul. U keerde terug naar uw werk, maar de vriend die u dit werk had bezorgd, raadde u aan ermee te stoppen. Voor u uw werk verliet, ging u eerst nog een langs thuis waar de imam u vertelde dat hij een dreigbrief had ontvangen waaruit bleek dat het voor u te gevaarlijk werd nog te werken. Onmiddellijk daarna besloot u naar Kabul te gaan en uw ontslag aan te bieden. Op 21 maart 2011 stopte u met dit werk en ging u terug aan de slag als landbouwer op uw velden. In de zomer van 2011 - acht à negen maanden na uw ontslag - zat u samen met andere dorpelingen buiten langs de weg toen een buitenlands konvooi passeerde. Plots waren er twee explosies waarbij voertuigen van dat konvooi vernietigd werden. De Amerikanen dachten dat jullie hiervoor verantwoordelijk waren en u werd samen met drie andere dorpelingen gearresteerd. Jullie werden geblinddoekt en met het vliegtuig - vermoedelijk via Baghram airbase - naar een gevangenis gebracht. Jullie werden ondervraagd en na 40 dagen wegens gebrek aan bewijs vrijgelaten. Ze zetten jullie af in de buurt van jullie dorp, maar jullie mochten pas twee uur nadat ze vertrokken waren jullie blinddoek afdoen. Twee uur later zagen jullie dat er een herder was die aan jullie vroeg wat er was gebeurd. Die herder speelde deze informatie door aan de Taliban waarop u drie dagen later een tweede dreigbrief ontving waarin stond dat u berecht ging worden volgens de regels van de Taliban. Ongeveer 35 tot 40 dagen later - in de herfst van 2011 (21 september - 21 december 2011) toen het oogsten al gedaan was - vertrok u uit Afghanistan. Op 18 januari 2012 kwam u aan in België en diezelfde dag diende u uw asielaanvraag in. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw badge als werknemer bij 'Compass'; een aanbevelingsbrief van 'Compass' waarin staat dat u er op 21-11-2009 begon te werken en dat u er stopte op 20-03-2011; twee dreigbrieven gedateerd op 11 juni 2012 en 8 juni 2011 en uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument)."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Allereerst dient er te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw opeenvolgende verklaringen in verband met de chronologie van de verschillende gebeurtenissen en de documenten die u voorlegt. Zo beweert u dat u op 21 maart 2011 stopte met uw werk voor 'Compass', terwijl u nadien verklaart dat er in de periode van uw ontslag en de eerste dreigbrief zich geen bepaalde gebeurtenissen of feestdagen voordeden (CGVS vragen 5-6, 90). Wanneer hier dieper op ingegaan werd en u gevraagd werd hoelang voor of na Newroz (het begin van het Afghaanse jaar) u uw ontslag gaf, kan u hierop niet antwoorden (CGVS vragen 90-94). Dit is erg merkwaardig aangezien het Afghaanse Nieuwjaar op 21 maart - en dus op exact dezelfde dag van uw ontslag - valt. Uit wat u vertelt, blijkt wel dat u weet wat Newroz is en op welke datum deze feestdag plaatsvindt. Dat u dan niet kan zeggen hoe het moment van uw ontslag - en dus ook die eerste dreigbrief - zich tot deze feestdagen verhoudt in de tijd, wijst er op dat u eigenlijk geen besef hebt van de datum waarop u uw ontslag aanbood (CGVS vragen 80-89, 97-98). Hieruit kan geconcludeerd worden dat deze informatie hoogstwaarschijnlijk ingestudeerd is en dat de feiten zoals u die voorstelt niet hebben plaatsgevonden. Verder voegt u er nog aan toe dat dit zich in ieder geval in 2011 voordeed. Nochtans is de eerste dreigbrief die u ontving gedateerd op 6 november 2010, wat ongeveer 5 maanden voor uw ontslag is. Daar u stelt dat u onmiddellijk nadat u deze brief ontving uw ontslag bij 'Compass' indiende, betekent dit dat er vijf maanden tussen het moment waarop u beweert dat u de brief ontving en de datum op de voorgelegde brief zit. Wanneer we de chronologie volgen die u naar voren brengt in uw verklaringen, stellen we vast dat u de tweede dreigbrief grosso modo in januari - februari 2012 moet gekregen hebben (CGVS vragen 80, 101, 126, 128). Dit is echter onmogelijk aangezien u op dat moment al in België was. Daarnaast is de tweede brief die u presenteert gedateerd op 8 juni 2011 en vertelde u nadien dat u in de zomer (22 juni - 22 september) gearresteerd werd (CGVS vragen 115-116). De tweede dreigbrief zou u nochtans pas na uw arrestatie hebben ontvangen. Wederom spreekt u zich op essentiële punten in uw relaas tegen. U slaagt er blijkbaar niet in een consequent en logisch samenhangend verhaal te vertellen. Van iemand die beweert dit alles aan den lijve ondervonden te hebben, mag er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat hij een coherent verhaal kan vertellen en de feiten volgens een logische tijdslijn kan situeren. Dat u dit niet kan en er bij enkele essentiële feiten grove tegenstrijdigheden worden vastgesteld, tast de geloofwaardigheid van u en uw asielmotieven ernstig aan. Voorts zijn uw verklaringen met betrekking tot uw arrestatie dermate onwaarschijnlijk dat er geen geloof meer aan gehecht kan worden. U zegt dat de Amerikanen u arresteerden omdat ze u ervan verdachten de explosies te hebben veroorzaakt (CGVS vragen 80, 110-111). Dat u explosies zou hebben geplaatst om vervolgens doodleuk langs de kant van

de weg te zitten toekijken hoe deze ontploffen, waarbij u bovendien zelf ook riskeerde gewond te geraken, is zo onlogisch dat er van de buitenlandse troepen mag verwacht worden dat zij zich ook deze bedenking zouden maken. Mocht u werkelijk de bedoeling gehad hebben het konvooi te beschadigen via explosies op de weg, zou u zich niet langs diezelfde weg bevinden en zich al lang uit de voeten hebben gemaakt. De soldaten die dit konvooi beveiligden zijn eveneens rationele mensen die u niet zouden oppakken gedurende 40 dagen, louter en alleen vanwege het feit dat u zich in de buurt bevond toen de explosie gebeurde (CGVS vragen 80, 106). Dat zij u enkele vragen zouden stellen over zaken die u misschien zouden opgevallen zijn, zou te begrijpen zijn, maar niet dat ze u met een vliegtuig naar een geheime gevangenis zouden transfereren om u daar te ondervragen als was u de enige mogelijke dader. Dat u de waarheid geweld aandoet, blijkt verder uit het feit dat uw beschrijving van wat er precies gebeurde tijdens uw gevangenschap erg beknopt is: u vertelt enkel dat u "in een donkere kamer zat, eten kreeg via een deuropening en dat u in die periode twee keer ondervraagd werd" (CGVS vraag 108). Wanneer later nog eens in detail gepeild werd naar wat er gedurende die 40 dagen gebeurde in de gevangenis antwoordt u dat "u er niets hebt gezien of meegemaakt behalve dag en nacht in een kamer te blijven en te wachten" (CGVS vraag 113). Dat u niet meer indrukken of bijzonderheden kan vertellen aangaande een dergelijke ingrijpende en zelfs beangstigende ervaring is verre van aanvaardbaar. De vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen, de aantasting van uw algehele geloofwaardigheid, laten niet toe u het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas. Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Hoewel u verklaart afkomstig te zijn van het district Ahmadkhel, provincie Paktia dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, meer bepaald in het district Kabul, stad Kabul te worden beoordeeld en dit om volgende redenen: uit uw beweringen blijkt dat u in Kabul-stad kan rekenen op de hulp van een neef van uw vader (CGVS vraag 14). Deze neef heeft u herhaaldelijk geholpen toen u nog in Afghanistan verbleef. U mocht bij hem verblijven toen uw vrouw moest herstellen van haar operatie en ook toen u zich - zogezegd - moest verschuilen voor de Taliban (CGVS vragen 80, 128-129). Uw neef had er geen probleem mee dat u daar verbleef en bovendien beschikt hij over een inkomen (CGVS vragen 132-133). Ook u zou het een en ander bijeen moeten kunnen gespaard hebben aangezien u 4000 dollar aan de smokkelaar kon betalen: u verdiende immers 200 tot 300 dollar per maand met uw werk wat naar Afghaanse normen geen slecht loon is. Verder beschikt u ook over eigen gronden waar u indien nodig gebruik van kunt maken en/of het vruchtgebruik kan opeisen (CGVS vraag 80). Daarenboven toont bovenstaande redenering aan dat er aan uw asielmotieven geen geloof dient gehecht te worden waardoor uw vrees geneutraliseerd wordt wanneer u zich in een grootstad zoals Kabul zou bevinden. Uit dit alles blijkt dat u over het vermogen beschikt in uw eigen levensonderhoud te voorzien doordat u en uw familie er de financiële middelen voor hebben, u kunt terugvallen op een sociaal netwerk in Kabul-stad, u de nodige werkervaring hebt en als jongeman, die al interessante werkervaring heeft opgedaan, toegang hebt tot de arbeidsmarkt. Kabul-stad is voor u en uw gezin dus praktisch, veilig en legaal toegankelijk. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. Het UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit de hoger vermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapende conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeende geweld, nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Het UNHCR geeft tevens niet het advies tot de toekenning van een status van bescherming aan Afghanen omwille van hun herkomst uit Kabul. Hierbij kan worden opgemerkt dat het UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat het UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan-Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011. De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive

Devices" (IED's), meer bepaald berrmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile"-doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Uit de informatie blijkt dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend van aard is en eerder territoriaal beperkt is tot bepaalde zones van de stad; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Tot slot, de door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Zij zijn een indicatie van uw herkomst, identiteit en beroepsactiviteiten, wat door het CGVS niet wordt betwist. De dreigbrieven kunnen - zoals hierboven al is aangetoond - niet aanvaard worden als geloofwaardige documenten. Het betreffen trouwens volledig met de hand geschreven documenten die door eender wie, eender wanneer kunnen zijn opgesteld. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat documenten in Afghanistan gemakkelijk aangekocht of via corruptie kunnen verkregen en hun bewijswaarde überhaupt gering is (zie blauwe map, administratief dossier)."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing de artikelen 48/1 tot en met 48/5, 52 en 62 van de vreemdelingenwet schendt.

Verzoeker herhaalt dat hij op 21 maart 2011 zijn werk bij Compass heeft stopgezet en stelt dat hij tijdens het gehoor verward was door het verschil in data van de Gregoriaanse en de Afghaanse kalender. Verder voegt hij aan zijn verzoekschrift drie nieuwe stukken toe, waarin verschillende personen zijn relaas bevestigen.

Hij wijst er ook op dat er zich de voorbije twee maanden verschillende dodelijke aanslagen hebben voorgedaan in Kaboel.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas en sluit zich hiervoor aan bij de motieven van de bestreden beslissing. Zo heeft de commissaris-generaal onder meer terecht gesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Verzoekers betoog dat hij tijdens het gehoor verward was door het verschil in data van de Gregoriaanse en de Afghaanse kalender volstaat niet als verklaring. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker zich niet zou herinneren dat hij zijn ontslag aanbood op nieuwjaar, temeer daar hem uitdrukkelijk werd gevraagd hoe lang voor of na nieuwjaar hij zijn ontslag aanbood (gehoorverslag, vraag 91). Verzoeker geeft geen verklaring voor de overige tegenstrijdigheden.

De nieuwe stukken die verzoeker overlegt, kunnen hieraan niets veranderen. Het betreft immers fotokopieën, waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend, aangezien fotokopieën gemakkelijk te vervalsen zijn. Ten overvloede kan worden vastgesteld dat het document van 'Supreme' bevestigt dat Ahmad Mushawer voor de organisatie heeft gewerkt terwijl verzoeker verklaarde Zazay Ahmad Jan te heten en geen andere namen te voeren (verklaring 23 januari 2012, vragen 1, 2 en 3).

Daarnaast heeft de commissaris-generaal ook terecht geoordeeld dat verzoeker in de stad Kaboel over een binnenlands beschermingsalternatief beschikt. Uit het Cedoca-rapport van 24 augustus 2011 over de veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kaboel blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. Het ICRC maakt een onderscheid tussen *combat zones* in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in

de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is. In de stad Kaboel bestaat het geweld volgens het Cedoca-rapport vooral uit zelfmoordaanslagen en bembommen. Door de grote internationale aanwezigheid en het politieke belang van de hoofdstad proberen antiregeringselementen spectaculaire aanvallen uit te voeren tegen highprofiledoelwitten zoals ambassades en overheidsgebouwen. Strategische wegen en drukke invalswegen vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de stad Kaboel plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers betoogt dat er zich de voorbije twee maanden verschillende dodelijke aanslagen hebben voorgedaan in Kaboel verandert niets aan deze vaststellingen, maar bevestigt ze integendeel eerder.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER